

Диана Енчева

Последното писмо

Последното писмо – неразпечатано
не искам с мисъл даже да докосвам.
Досещам се – от думите ще плача
и като хала ще нахлуят в мен въпроси

кога и как със леките си стъпки
от нас си тръгна блудната любов,
тъй, както във сърцата ни се вмъкна
и пламна огнен в жилите, живот.

Аз зная думите сега изписани
от натежала с безразличие ръка.
Ще ме убие в тях разголената истина,
ще ме удави като придошла река.

Така е по-добре! В затворен плик
една надежда сгушена, мечтана,
една любов със своя нежен лик
... запечатана да си остане.

Така писмото ти ще ми напомня
за всички мигове, за нас прекрасни
и сякаш то ще е едно от многото
мънисто във огърлицата – щастие.

За мен последната ти вест е смърт
и да погледна във очите и не мога.
Раздяла ме връхлита всеки път
с едно написано последно „Сбогом!“

Душата ми те моли за пощада.
Спести ми моля болката, плача!
Безкрайно дълго във живота страдах.
Поредно „Сбогом“ как да понеса?!

КРАЙ

© Диана Енчева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6710>]